

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Ch. D. D.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-1115/BA-BA01-BA03-PS-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-1115/BA-BA01-BA03-PS-2024 (dále jen „*napadené*“

rozhodnutí“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 9. 1. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. č. j. KRPA-263641-11/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 19. 8. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem vycestování. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že se dne 19. 8. 2024 dostavil na Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort Praha za účelem vyřešení svého pobytu na území ČR. V rámci kontroly jeho totožnosti bylo zjištěno, že cizinec pobýval na území ČR na základě trvalého pobytu za účelem sloučení s občanem ČR, trvalý pobyt mu byl k 13. 1. 2022 zrušen z důvodu odsouzení k odnětí svobody za drogovou kriminalitu. Dne 5. 1. 2024 byl cizinci po propuštění z výkonu trestu vystaven výjezdní příkaz č. GA0355807 s platností do 3. 2. 2024, který nerespektoval, následně mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU a smluvních států, proti tomuto rozhodnutí č. j. KRPA-44794-7/ČJ-2024 - 000022-50 podal odvolání a následně žalobu. Rozhodnutí se stalo dnem 13. 6. 2024 vykonatelným, cizinec však rozhodnutí nerespektoval a území EU a členských států neopustil. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vycestování.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 19. 8. 2024 žalobce uvedl, že si je vědom vydaného rozhodnutí o povinnosti opustit území EU, ale nebyl informován zmocněným zástupcem o výsledku žaloby a stanovení lhůty k vycestování. V ČR má 5 dětí, z nichž 2 mají české občanství, ve Vietnamu má rodiče a mladšího bratra. V ČR nemá žádný majetek ani nepracuje, žije s družkou, se kterou bydlí v Praze spolu se svými dvěma nejmladšími dětmi. Prohlásil, že ve Vietnamu mu nehrozí nebezpečí mučení, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení. Uvedl, že překážkou ve vycestování jsou rodinné vazby, které na území ČR má.
3. Z opisu z rejstříku trestů vyplývá, že byl tento na území ČR třikrát pravomocně odsouzen. V roce 1994 byl cizinec odsouzen Okresním soudem v Chebu za porušování autorského práva, v roce 2006 byl odsouzen stejným soudem za zpronevěru, v tomto případě bylo upuštěno od potrestání dle § 24 odst. 1 stejného zákona. Naposledy byl řešen Krajským soudem v Plzni, kdy mu byl dne 16. 8. 2019 vydán rozsudek č. j. 5 T 6/2018 odnětí svobody nepodmíněně nádobu 10 let s nabytím právní moci ke dni 6. 12. 2019 za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Dne 23. 8. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu a v rozporu s vydaným rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států. Svého neoprávněného pobytu si byl přitom vědom. Žalobce byl již třikrát pravomocně v ČR odsouzen od roku 1994. Jmenovaný prohlásil, že mu ve vlasti nic nehrozí. Je zdravotně v pořádku, léčí se pouze s cukrovkou. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit

realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, když na území ČR pobývá dlouhodobě. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že opakované podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly motivovány toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

5. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť u jmenovaného lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR, což prokázal mj. i svou neochotou vycestovat z území ČR. V průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE bylo podle žalovaného jednoznačně prokázano, že žalobce nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, a to ani poté, co mu byla uložena povinnost opustit území ČR a EU. Podle žalovaného bylo prokázano, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.
6. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jediné v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. V případě řady rozhodnutí, zejména u žádostí zjevně nedůvodných, pak nemá podaná žaloba ze zákona odkladný účinek, o který cizinec žádá společně s podáním žaloby a soud má na příslušné rozhodnutí o jeho přiznání či odmítnutí 30 dní. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech

dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90 + 15 + 30 + 5 dní, tedy celkem 140 dnů.

7. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že na území České republiky pobývá již od roku 1993. V minulosti na území disponoval povolením k trvalému pobytu, pobytové oprávnění mu však bylo bohužel zrušeno v souvislosti s odsouzením k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Současně mu byla stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od propuštění z výkonu trestu. Jelikož měl žalobce za to, že jeho vycestování není možné, dostavil se dne 5. 2. 2024 na pracoviště Policie České republiky, Odbor cizinecké policie (dále jen „Policie České republiky“) k řešení své pobytové situace. Policie České republiky mu ještě toho dne svým rozhodnutím uložila povinnost opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19. 2. 2024 odvolání, které však bylo 7. 5. 2024 zamítnuto a závěr Policie České republiky byl potvrzen. Jelikož se žalobce také s tímto rozhodnutím neztotožnil, brojil proti němu žalobou k Městskému soudu v Praze. Společně s touto žalobou rovněž podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to především vzhledem k jeho rodinným vazbám na území. I přesto nebyl odkladný účinek žalobě přiznán.
8. Žalovaný se podle žalobce nepokusil zjistit skutkový stav v rozsahu, který je třeba pro učinění rozhodnutí o zajištění, čímž porušil povinnost plynoucí mu z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný dále podle žalobce skutková zjištění, která učinil, nesprávně vyhodnocuje. Na základě podkladů, které měl žalovaný k dispozici, nelze podle žalobce dospět k závěru, že došlo k naplnění zákonných podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž podle žalobce dochází k nesprávnému závěru ohledně možnost užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z výše zmíněného protokolu o podání vysvětlení ze dne 19. 8. 2024. Dle názoru žalobce se jedná o podklad zcela nedostatečný k posouzení vhodnosti zajištění. Protokol o podaném vysvětlení byl sepsán s ohledem na potřeby orgánu, který rozhoduje o správním vyhoštění, a to v době, kdy žalobce nebyl zajištěn. Je tak zřejmé, že nebude mít vypovídací hodnotu, pokud jde o otázku možnosti užití zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Především měl žalovaný před vydáním rozhodnutí žalobce vyslechnout ohledně okolností jeho výskytu v České republice a jeho ubytování. Dle názoru žalobce také žalovaný nezohlednil skutečnost, že se žalobce aktivně snažil vyřešit svou pobytovou situaci, když se dobrovolně dostavil na Policii České republiky. Žalobce si je vědom situace, ve které se žalovaný nacházel, když měl rozhodnout o tzv. „přezajištění“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu. Stejně tak si je vědom, že dle ust. § 46a odst. 6 zákona o azylu je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že správnímu orgánu umožňuje rozhodnout o zajištění na základě neúplných či nesprávných skutkových zjištění. Žalobce je přesvědčen, že i za předpokladu, že by teoreticky mohl nebezpečí pro veřejný pořádek představovat, je třeba nejprve možnost uplatnění zvláštních opatření minimálně důkladně zvážit, takovou úvahu v rámci rozhodnutí podrobně popsat. Jako hlavní důvod zajištění žalovaný uvádí skutečnost, že propuštění žalobce by mohlo ohrozit veřejný pořádek České republiky, neboť u něj lze důvodně předpokládat jeho „pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR“. Ani s tímto se žalobce neztotožňuje a dovoluje si připomenout, že otázka zákonnosti rozhodnutí, kterým mu byla uložena povinnost opustit území je doposud řešena před soudem. Žalobce tak má za

to, že samotné nevycestování na základě uložené povinnosti nemůže samo o sobě svědčit o tom, že by snad měl být rizikem pro veřejný pořádek České republiky. V rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37 bylo shledáno, že ani předložení padělaného cestovního dokladu není samo o sobě důvodem postačujícím k tomu, aby cizinec mohl být zajištěn. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je účelová, neboť ji podal až v zařízení pro zajištění cizinců a při výsledku policií azylové důvody netvrdil. Tato okolnost sama o sobě nemůže podle žalobce postačovat k rozhodnutí o zajištění cizince.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce dle jeho zjištění podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově, s cílem oddálit hrozící vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný výše uvedené odůvodnil tím, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR. Dále uvedl, že z výpovědí žalobce učiněných v rámci správního řízení nevyplývalo nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, pokud by o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalovaný uvedl, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC. Žalovaný má za to, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla motivována pouze snahou, zmařit nucený návrat do vlasti. Současně má žalovaný za to, že v případě žalobce je z jeho jednání zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území České republiky vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Současně žalovaný konstatoval, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě předpokládat, že by žalobce své chování změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azylu. Žalovaný má za to, že s ohledem na výše uvedené by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.
11. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
13. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

14. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm.c) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly podány v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uložit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce v ČR pobýval dlouhodobě nelegálně a současně byl již třikrát pravomocně odsouzen, z toho naposledy za závažnou kriminální činnost v oblasti distribuce drog. Uloženou povinnost vycestovat z území členských států EU nerespektoval, po uplynutí platnosti výjezdního příkazu v Českou republiku neopustil. Žalobce po celou dobu pobytu na území České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn za účelem vyhoštění. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaču podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Současně soud uvádí, že žalobce nerespektoval rozhodnutím č. j. KRPA-44794-7/ČJ-2024-000022-50 uloženou povinnost opustit území členských států EU. Toto rozhodnutí vykonatelným se stalo dne podal odvolání a následně žalobu. Rozhodnutí se stalo dnem 13. 6. 2024 vykonatelným. Žalobce však z území České republiky ve lhůtě k tomu stanovené nevycestoval – tedy neoprávněně mařil výkon správního rozhodnutí a současně na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 19. 8. 2024 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění, když nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek a současně nepáchá žádnou trestnou činnost. Z výše uvedeného je zřejmé, že tomu tak není a tím, že žalobce nerespektoval jemu uloženou povinnost opustit území členských států EU, dopustil se maření výkonu správního rozhodnutí, čímž přinejmenším ohrozil bezpečnost a veřejný pořádek na území ČR.
15. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... byla podána pouze s

cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

16. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž mařil výkon rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, když na území ČR pobýval nelegálně a současně bez cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci nuceného vycestování opětovně mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, pročez zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
17. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016–23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, když mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU, a žalobce i přesto setrval na území ČR až do svého zajištění dne 19. 8. 2024.
18. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č.*

325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.

19. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř. s.
20. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř. s.).

Plzeň 18. září 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně